

ROERKERKNIEUWS IN CORONATIJD

editie 34 (25 november 2020) – clustersecretariaat@roerkerken.nl

inleiding

De persconferentie van vorige week dinsdag (17 november j.l.) was in die zin weer goed nieuws dat *“bij uitvaarten (weer) maximaal 100 mensen aanwezig mogen zijn”*. Ook konden we lezen dat het verbod op zingen in groepsverband van kracht blijft, *“met uitzondering van professionele zangers, kinderen tot en met 12 jaar, zingen als onderdeel van de belijdenis van een geloof of levensovertuiging”*. Ook bij de mondkapjesplicht in publieke binnenruimtes, stations en luchthavens die per 1 december a.s. wordt ingevoerd, geldt dat *“gebedshuizen zoals kerken, moskeeën, synagogen en tempels”* worden uitgezonderd. Gebedshuizen worden blijkbaar beschouwd als besloten ruimtes, zoals kantoorgebouwen, aldus een toelichting. Het duurde echter niet lang of op die uitzonderingspositie van kerken kwam (weer) commentaar, net zoals een tijdje geleden met dat maximum aantal kerkgangers per viering. *“Ik hoorde een bisschop vertellen dat de mensen door deze pandemie ‘ontwend’ zijn geraakt om naar de kerk te gaan en dat ze niet meer buigen voor een kruisbeeld of voordat ze de communie ontvangen”*, zei paus Franciscus onlangs in een interview. *“Ik zeg dan: als die mensen, zoals de bisschop zei, uit gewoonte naar de kerk kwamen, is het beter dat ze thuis blijven. Het is de heilige Geest die de mensen roept. Misschien zullen de gelovigen na deze zware beproeving, na deze nieuwe problemen en het lijden thuis, wel oprechter en authentieker zijn. Geloof mij, zo zal het zijn”*(KN).

St. Cecilia (22 november)

St. Cecilia (+ na 229) is in onze streken een heel populaire heilige, omdat ontelbaar veel koren, orkesten, blaaskapellen en muziekverenigingen de naam van Sint-Cecilia dragen, verenigingen die normaal gesproken ook in dit jaargetijde hun patroonsfeest (het St. Ceciliafeest) vieren, ware het niet dat Corona dat thans zoals zoveel andere evenementen onmogelijk maakt. St. Cecilia geldt immers als de patrones van de (kerk)muziek, omdat zij - volgens de legende - juist toen op de ochtend van haar huwelijksdag de bruidsmuziek begon te spelen, haar bruidegom Valerianus in het oor fluisterde dat zij eigenlijk het liefste maagd wilde blijven omwille van Christus.

Cecilia was in de middeleeuwen zo populair dat er almaar meer verhalen om haar persoon geweven zijn. Met als gevolg dat het vandaag de dag eenvoudig niet meer mogelijk is in de verhalen waarheid en legende uit elkaar te houden. Zij zou in de 3e eeuw reeds opgegroeid zijn in een christenfamilie. Zoals vaak in de begintijd van het christendom nam zij zich voor maagd te blijven; teken dat zij haar geloof temidden van de Romeinse cultuur in alle zuiverheid wilde bewaren; zo kon zij het beste getuigen van de alles omvattende liefde tot Christus. Ze had die belofte gedaan in de stilte van haar gebed. Haar ouders waren er niet van op de hoogte en arrangeerden naar de gewoonte van die tijd een huwelijk voor haar met een aantrekkelijke partner. In dit geval ging het om een rijk man, Valerianus geheten. Ze besloot hem haar vrome voornemen kenbaar te maken. Op het moment dat de bruidsmuziek weerklonk, aldus de legende, fluisterde zij Valerianus in het oor dat zij had besloten maagd te blijven omwille van Christus. Door haar heilige ernst speelde zij het klaar hem te winnen voor haar ideaal. Hij maakte kennis met haar godsdienst en liet zich dopen. Ook zijn broer Tiburtius wist zij over te halen omwille van Christus verder ongehuwd door het leven te gaan. Niet lang daarna ondergingen beide broers de marteldood. Al de

goederen die nu aan haar toevielen verdeelde zij onder de armen. De corrupte belastingdienst van die dagen had gehoopt er een voordelig slaatje uit te slaan, maar de ambtenaren visten achter het net. Uit teleurstelling lieten ze haar arresteren. Na veel geharrewar werd ze ter dood veroordeeld door de nekslag met de bijl. Op de plaats in Rome waar zij de marteldood had ondergaan, vermoedelijk in de buurt van haar huis, wijdde paus Urbanus inderdaad een kerkje in dat aan haar was toegewijd. In de vijfde eeuw was het al uitgegroeid tot een imposante kerk die in de 9e eeuw werd vernieuwd. In het jaar 821 bracht paus Paschalis I er Cecilia's relieken naartoe vanuit de catacomben van Callistus aan de Via Appia. Paus Paschalis II (1099-1118) bouwde de klokkentoren ernaast en liet in de kerk mozaïeken en schilderijen aanbrengen. In 1599 werden er in het kader van een restauratie opgravingen gedaan. Men vond het lijk van een jonge vrouw, nog volkomen intact, liggend op haar rechterzij, gehuld in een lang gewaad met goudbrokaat. De hals vertoonde een diepe wonde, de kleding bloedsporen. De beeldhouwer Maderno heeft haar precies zo in marmer uitgehouwen. Beroemd is het verhaal over haar vingers. De ene hand laat drie, de andere één uitgestrekte vinger zien. Dat zou het symbool zijn voor haar geloof in de Drieëne God (heiligen-3s.nl).

H. Catharina (25 november)

De heilige Catharina van Alexandrië (+ 310) is de patrones van de kerk en de parochie van Montfort. Na het Concilie werd haar feest (net als dat van de H. Barbara trouwens) van de algemene (heiligen-)kalender afgevoerd; gelukkig is dat onlangs weer ongedaan gemaakt. Over het leven van de H. Catharina zijn twee grote legendes bekend. De tweede, over het martelaarschap van de heilige, is de oudste: waarschijnlijk in de oosterse kerk ontstaan in de zevende of achtste eeuw. In het westen zou het verhaal bekendheid gekregen hebben doordat de kruisvaarders er mee in aanraking kwamen en het meenamen naar onze streken. Feit is, dat de verering van Catharina in het westen precies in die tijd een grote vlucht nam. In het oosten stamt Catharina's verering - ze wordt daar ook genoemd Ekatarina - al uit de vierde of vijfde eeuw.

In ieder geval stamt het klooster op de berg Sinäi in de Egyptische woestijn, dat sinds de oudste tijden aan haar is toegewijd, minstens uit die tijd. Onze legende besluit ook met een 'verklaring' voor dat feit. De eerste legende is uit latere tijd. Hier worden alle elementen die in de tweede legende van belang zijn, aangekondigd en klaargezet. Bovendien besluit deze legende met het mystieke huwelijk van Catharina met Christus. Dit verhaal geeft met name de intensiteit en de liefde aan die er tussen God en een mens(enziel) kan bestaan; juist zoals mystieke bijbeluitleggers dat ook menen te zien in het Hooglied. In de beeldende kunst is dat een geliefd thema geworden. Aanvankelijk alleen in de oosterse kerk, maar later ook - vanaf halverwege de vijftiende eeuw - in de westerse.

In de Oosterse kerk wordt zij vereerd als heilige genezer; in het Westen behoort zij tot de veertien Noodhelpers. Vaak wordt zij afgebeeld in gezelschap van de heilige Barbara. Zowel in het oosten als in het westen. In dat geval symboliseren zij in de westerse kunst het kloosterleven: Catharina het contemplatieve of beschouwende en Barbara het actieve of apostolische. In Midden- en Oost-Europa komt hen als derde vaak de heilige maagd Margaretha vergezellen. In het Duitse taalgebied spreekt men van 'Die Drei Heiligen Madl': *"Margaretha mit den Wurm, Barbara mit dem Turm, Katharina mit dem Radl: Das sind die drei heil'gen Madl."* Tenslotte komt er soms nog een vierde heilige maagd bij: Dorothea. In dat geval spreekt men van 'De Vier Kapitale Maagden' (Quattuor Virgines Capitales) (heiligen-3s.nl).

personalia

Op dinsdagmorgen 24 november hielden we in Herkenbosch de uitvaartdienst voor **Margaretha Catharina Maria (Griet) Bongers-Lutters (1939-2020)**. Geboren en getogen in Horn zou ze zich vanwege de vroegtijdige dood van haar moeder (1955) haar verdere leven bijzonder verbonden weten met en verantwoordelijk voor het ouderlijk huis aan de Steegstraat, maar nog meer met resp. voor haar vader Sjang (1900-1988), haar ongehuwde oom Thei (1899-1985) en haar eveneens ongehuwde zus Liza (1936-2011) die er hun leven lang zouden blijven wonen. Desondanks verhuisde ze in verband met haar huwelijk in 1966 naar de nieuwe boerderij in 't Haldert in Herkenbosch waar ze samen met haar man Lei Bongers een gezin stichtte dat met dochter Rianne (1968) en zoon Jos (1970) werd gezegend. Ze begonnen er met weinig maar dankzij noeste arbeid werd het een goed lonend boerenbedrijf. Haar lust en haar leven was haar bloementuin, maar ook haar groentetuin mocht er zijn. Poezen waren haar favoriete dieren. De enige ontspanning die ze zichzelf veroorloofde was winkelen in Duitsland, samen met dochter Rianne. Was het aanvankelijk een gemengd bedrijf dat ze met zijn tweeën en later samen met zoon Jos runden, een jaar of vijftien geleden werd de veestapel van de hand gedaan en werd het een landbouwbedrijf. Het overlijden van haar enige zus Liza in het voorjaar van 2011 betekende een gevoelig verlies; in en met haar verloor ze het laatste wat haar nog verbond met het Horn van haar jeugd. Zelf begon ze een half jaar geleden met haar been te sukkelen. Het werd van kwaad tot erger, zelfs zo erg dat haar dood op woensdagmorgen 18 november j.l. als een verlossing kwam. Na de uitvaartdienst in kleine kring, volgde de begrafenis op ons (parochie-)kerkhof.

Op dinsdagmiddag 24 november deden we eveneens in Herkenbosch **Wilhelmus Godefridus (Wiel) Dohmen (1934-2020)** uitgeleide. Geboren en getogen aan de Wijngaardstraat trouwde hij in het najaar van 1961 met de eveneens uit Herkenbosch afkomstige Lenie Hilkens, een huwelijk dat met twee kinderen werd gezegend: Wilfrank en Gerlie. Die groeiden op in het huis dat ze naast Wiels ouderlijke huis aan de Wijngaardstraat hadden gebouwd. Nadat hij aanvankelijk bij Staatsbosbeheer (in de bosbouw op de Meinweg) en later als kraanmachinist op de Beatrixmijn de kost verdiende, maakte hij na de stillegging van deze mijn de overstap naar het in 1957 gestichte (en door de zusters Dominicanessen van Bethanië geleidde) Jeugddorp Bethanië in Horn, waar hij (door bemiddeling van de Herkenboscher pater Nijhof) jeugdleader werd maar uiteindelijk na een rugblessure verder ging als chef van de civiele (d.w.z. facilitaire) dienst. Op zijn 58^e kon hij vroegtijdig met pensioen gaan. Toen kwam er meer tijd voor zijn tuin en voor zijn grote hobby: houtbewerking. Daarnaast droeg hij in die tijd samen met zijn vrouw zorg voor de nabijgelegen Fatimakapel. In verband met de kwakkelende gezondheid van zijn vrouw verhuisden ze naar een appartementje aan het Kerkplein. Daar werd hij steeds meer haar mantelzorger, die dag en nacht voor haar klaar stond. Om toch een beetje aan de dagelijkse sleur te ontkomen mochten ze graag eens een terrasje pikken en hoorde ook het dagelijks ommetje tot het vaste ritueel, evenals het opsteken van wat kaarsjes in de dagkapel. Dat hadden ze op maandagmiddag 16 november nog gedaan, toen Wiel daags erna door een zwaar hartinfarct werd getroffen. In allerijl werd hij naar het ziekenhuis in Venlo overgebracht waar het aanvankelijk weer de goede kant met hem leek uit te gaan, totdat er op vrijdagmorgen 20 november toch weer complicaties optraden die het einde van zijn leven inluiden. Na de uitvaartmis in de St. Sebastianuskerk volgde in Roermond de crematie.

Op woensdagmiddag 25 november hielden we in Posterholt de uitvaartdienst voor **Anna Mechtilda (Tiela) Meuwissen-Verbeek (1929-2020)**, zus van Teun Verbeek voor wie we eind vorige maand de uitvaartdienst hielden. Geboren en getogen in Posterholt in het grote gezin Verbeek-Sliepen dat negen kinderen telde en dat al vroeg (1948) de moeder moest ontberen, trouwde Tiela in 1957 met Herman Meuwissen (1927-2002) uit Montfort. Na eerst een paar maanden bij haar schoonouders in Montfort ('t Vaare) te hebben gewoond, vestigden ze zich uiteindelijk toch naast de molen aan de Hoofdstraat in Posterholt. Daar werden ook hun dochters Margot en Miriam geboren. Terwijl Herman de kost verdiende op de melkfabriek in Roermond zorgde Tiela voor de huishouding en het opvoeden van de kinderen. Maar daarnaast vond ze altijd tijd om deze of gene die al dan niet toevallig kwam aanwaaien van een kop koffie te voorzien en gezellig wat te babbelen. Ook haar schoonouders uit Montfort werden gastvrij in huis opgenomen en tot aan hun dood in 1976 resp. 1971 liefdevol verzorgd. Tiela had een groot en gastvrij hart: bij haar was iedereen welkom; zeker haar beide kleinkinderen. Nadat ze in 1988 van de Hoofdstraat naar de Hopstraat waren verhuisd begon Herman met zijn gezondheid te sukkelan. Na een zware longoperatie knapte hij weer op, maar toen de ziekte in 2002 weer de kop opstak moest hij uiteindelijk toch capituleren. Hij overleed nog datzelfde jaar, 74 jaar oud. Niet alleen met kienen en kaarten, maar ook door haar deelname aan activiteiten van de Zonnebloem en de senioren probeerde Tiela de draad van het leven weer op te pakken. Sinds ze een jaar of tien geleden begon te dementeren probeerden haar dochters haar nog zo lang mogelijk thuis te houden, maar in juli 2018 moest ze toch in een zorgcentrum worden opgenomen. Het werd WZC Bosscherhof waar ze sindsdien liefdevol verzorgd werd, totdat de dood zich op donderdagmorgen 19 november j.l. totaal onverwacht aandiende. Na de uitvaartdienst in de Posterse St. Matthiaskerk, werd ze bij haar man op Ter Borgh begraven.

Wit U ons in deze (Corona-) tijd extra financieel ondersteunen?

Herkenbosch: *NL52 RABO 0121 402 088 t.n.v. kerkbestuur St. Sebastianus*

Melick: *NL 54 INGB 000 1054 893 tnv RK kerkbestuur St. Andreas*

Montfort: *NL 39 RABO 013 4704 126 t.n.v. kerkbestuur H. Catharina*

St. Odiliënberg: *NL 58 RABO 0138 1020 82 tnv kerkbestuur HH. Wiro, Plechelmus en Otgerus*

Posterholt: *NL 06 RABO 0142 301 760 of NL 63 INGB 0001 170 840 t.n.v. RK Kerk St. Matthias*

Vlodrop: *NL 10 RABO 01546 00512 t.n.v. kerkbestuur St. Martinus*

Tot slot

Aan- en afmelding voor deze nieuwsbrief kan via: clustersecretariaat@roerkerken.nl.

Jos. L'Ortye (Posterholt), pastoor, tel. 40 12 21 - pastoor@roerkerken.nl

Paul Hamans (St. Odiliënberg), assistent, tel. 527 825

Gerard Sars (St. Odiliënberg), diaken, tel. 537 765

Rim Mom (Montfort), diaken, tel. 542 154

Bert Venner (Roermond), diaken, 320 215

Lian Overbeeke (Posterholt), jeugd- en jongerenwerk, diaconie, tel. 06 – 526 20 245

Parochiebureau Herkenbosch (Anja Wagemans), tel. 520 672 - sebastianus@roerkerken.nl

Parochiebureau Melick (Marjo Janssen), tel. 537 965 - andreas@roerkerken.nl

Parochiebureau Montfort, tel. 543 127 – catharina@roerkerken.nl

Parochiebureau St. Odiliënberg, tel. 531 384 - otgerus@roerkerken.nl

Parochiebureau Posterholt (Lilian Peters), tel. 400 275 - matthias@roerkerken.nl

Parochiebureau Vlodrop (Marjon van der Beek), tel. 401 207 – martinus@roerkerken.nl